

РЕШЕНИЕ

№ 1824

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 20.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9035** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 125 от Закона за държавния служител (ЗДСл.).

Образувано е след отделянето му от производството по оспорване от И. Б. А. на Заповед № Д-04/06.08.2020г., издадена от председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор (ДАМТН), по направеното с жалбата искане за заплащане на обезщетение с правно основание чл.104, ал.1 от ЗДСл, за времето през което не е бил на служба поради незаконосъобразно прекратяване на правоотношението му с ДАМТН.

Ищецът претендира ДАМТН да му заплати обезщетение по чл.104 от ЗДСл за оставането му без работа през периода от 07.08.2020г. до 07.02.2021г. вследствие на отменената от съда с влязло в сила решение заповед за уволнение. Предвид възстановяването му на работа с последно уговорено основно месечно възнаграждение в размер на 1944 лв., обезщетението се претендира в общ размер от 11 664 лв.

Ответникът оспорва исковата молба като недоказана. В писмен отговор сочи, че не е спорна отмяната на заповедта за уволнение, основната месечна заплата, получаван от ищеца в размер на 1944 лв., исковият период от 07.08.2020г. до 07.02.2021г. и че в него ищецът не е работил по трудово правоотношение, единствено спорно счита, дали в процесния период ищецът е заемал държавна служба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на предявения иск, като размерът му да се определи съобразно доказателствата по делото.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № Д-04/06.08.2020г., издадена от председателя на ДАМТН е прекратено служебното правоотношение на И. Б. А. на длъжността заместник главен директор в Главна дирекция „Контрол на качеството на течните горива“ в ДАМТН. С решение № 1408/08.03.2021г. по адм.дело № 8508/2020г. на АССГ е отменена Заповед № Д-04/06.08.2020г. на председателя на ДАМТН. С решение № 5130/31.05.2022 г., постановено по адм. д. № 6315/2021 г. по описа на ВАС – Пето отделение, е оставено в сила решението, постановено от АССГ.

От приетите по делото писмени доказателства – служебна книжка № 1188/8.07.2014г., МФ серия А-2011, № 004258 , трудова книжка № 1, серия 3, № 158770, представени и в оригинал за констатации в съдебно заседание, и с копия по делото, и представена от ответника справка за актуално състояние на трудовите договори към 13.10.2022г., се установява, че в посочения период исков период от 07.08.2020г. до 07.02.2021г. няма данни за действащи трудови договори на ищеца, нито да е заемал длъжност по служебно правоотношение.

Съгласно Заповед № Н-81/07.06.2022г. на председателя на ДАМТН ищецът е възстановен на длъжността заместник главен директор в ГД „Контрол на качеството на течни горива“ в ДАМТН като е определена основна месечна заплата в размер на 1944 лв. Този размер на основната месечна заплата не се оспорва от ответника.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 АПК е предявен срещу юридическото лице – ДАМТН, представлявано от органа, в резултат на чийто незаконосъобразен акт се претендира присъждане на обезщетение.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В разглеждания случай е налице прекратяване на служебното правоотношение на ищеца със заповед, отменена при съдебното ѝ обжалване. По делото е безспорно установено и обстоятелството, че ищецът не е бил назначен на друга държавна служба, нито е получавал възнаграждение за друга работа по трудово правоотношение, за исковия период. Ищецът е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност. Следователно в случая е налице съответната хипотеза на чл. 104, ал. 1 ЗДСл – държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6

месеца.

От приетите по делото доказателства – заповед за възстановяване от 07.06.2022г. и твърденията на страните, които не оспорват размера на основната месечна заплата, се установи, че основното месечно възнаграждение на ищеца към момента на признаване на уволнението за незаконно е в размер на 1944 лв. Съобразявайки горните данни, изчислено обезщетението за срок от 6 месеца за периода 07.08.2020г. до 07.02.2021г. е в размер на 11664 лв. Дължимото съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл обезщетение на ищеца следва да се определи именно въз основа на така посочената и безспорна основна заплата в размер на 1944 лв., тъй като служителят, който се е явил да заеме длъжността, възстановен има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно – в случая това е 31.05.2022г., датата на решението на касационната инстанция и съответно датата на възстановяването, която е в 14 дневния срок от признаване на уволнението за незаконно.

По гореизложените съображения съдът приема, че искът с правно основание чл. 104 ЗДСл е основателен и доказан за цялата претендирана сума от 11664 лв., представляваща обезщетение за периода от 07.08.2020г. до 07.02.2021г., през който ищецът не е заемал държавна служба, поради незаконно уволнение със Заповед № Д-04/06.08.2020г. на председателя на ДАМТН.

Лихва и разноски не са претендирани и съдът не се произнася.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Държавната агенция за метрологичен и технически надзор да заплати на И. Б. А. с ЕГН [ЕГН] сума в размер на 11 644 лв. (единадесет хиляди шестотин шестдесет и четири лева), представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за оставане без работа от незаконно уволнение с отменена от съда Заповед № Д-04/06.08.2020г. на председателя на ДАМТН, за период от 07.08.2020г. до 07.02.2021г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: